

A kerekes kút

Az öreg nyári konyha és az istálló között, ami történetünk idejében már kamraként szolgált, volt a kerekes kút.

Sajnálatos módon átnyúlt egy része a szomszédék földjére így közös használatnak örvendett.

Azért volt ez sajnálatos, mert kegyeiért állandó harc folyt. Nem mindig lehetett zamatos vízéhez hozzájutni. Volt, hogy épp kimerte a szomszéd az összes vizet, mert mosott és az akkoriban már modernebbnek számító mosógép bizony több vizet igényelt, mint az öreg Dédénk mosóalkalmatlansága, a pléhkád. Néha olyan titkos érzetünk is támadt, hogy ismerve öntözési szokásaink idejét gyorsan versenybe szálltak szomszédjaink, a kinek jut több víz nevű futamon. Sokszor csalódottan hagytuk magára a kutat mikor a láncon leengedett kanna nem ért vizet. Azt hiszem ilyenkor Déde valami csúnyaszerűt mondott, de igazából nem hallottam.

Szerettem ezt a kutat, de még jobban szerettem apró, múlt századelején született dédöreganyámat. Máig látom a kerekes kútba kapaszkodó apró alakját, ahogy tekeri a kereket, először le, aztán nehézkesen fel. Alig vártam, hogy én húzhassam a vizet. Leginkább azért vártam erre, mert kímélni akartam őt, látva hogy, veszít fokozatosan lendületéből a felfelé érkező vízzel telt kanna. Eleinte csak felhúzni engedte, kiönteni már ő öntötte a vizet. Veszélyes művelet volt. Be kellett hajolni a kútkáva fölé emelt faházikó kinyitott ajtaján és ott átönteni a láncon lógó fémkannából a másik kézben tartott műanyag kannába a vizet.

–Déde, mi történne, ha beesnél a kútba? – szoktam kérdezgetni.

Nem emlékszem mi volt rá a felelet. Én úgy gondoltam valahogy kihúznám, de átgondolt tervem nem volt rá.

Elérkezett az idő mikor teljesen egyedül húzhattam vizet a kútból.

Déde felügyelt. Akkor még nem jutott eszembe, hogy alig pár kilóval lehetett több nálam és talán el sem bírt volna, ha úgy nézett volna ki, hogy beesni készülök a kútba. Valahogy úgy gondoltam, hogy elkapja a bokám, mikor zuhanok.

Belenéztem a kútba. Olyan 7 méteres lehetett, kövel kirakott, hűs, illatos. A fodrozódó víztükörről visszaneztem akkori gyerekarcom és Dédnagyanyám.

Picit remegett a lábam izgalmamban.

Végül átkerült a friss, illatos kútvíz az egyik kannából a másikba és nem estem bele a kútba.

A vízzel együtt egy meztelencsigát is kihúztunk.

– Csak ott élnek békák és meztelencsigák ahol nagyon jó víz van a kútban. – nyugtázta Déde. Húztunk vagy hét kanna vizet, telehúztuk a kiskádat csordultig. Elvégre most ránk került a sor.

Azzal dolgunk végeztével elindultunk együtt megöntözni a kertet. A kannát én vittem büszkén.

Az időben kicsit később kerülve, kerekes kutunk a szomszéd feléről kapott egy motoros vízpumpát. Úgy éreztem elrontották, megszenstelenítették a kerekes kutunkat.

De azért mi továbbra is húztuk kézzel a vizet és víztükörbe néztünk mielőtt megtelt a kannánk.

JELI: MERLIN